

Marcos Äventyr

Bengt Berggren

Marcos Äventyr

Bengt Berggren

SMAKPROV

Publicerad av **Molnfritt Förlag**
Copyright 2014 **Molnfritt Förlag**
Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-19-4

Böcker skrivna av Bengt Berggren finns på: www.molnfritt.com.

Böckerna kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med **Molnfritt Förlag**.

Innehåll

MARCO PERSSON OCH MÖRKRET
MARCO PERSSON OCH MUSORGSKIJ
MARCO, MURKLAN OCH MEDUSA

MARCO PERSSON OCH MÖRKRET

Kapitel 0

”Pssst, hör du mig?”

”Va, vem sade något?”

Det var kväll, Marco hade precis gått och lagt sig och släckt sänglampan som hade röd skärm och en bild på John Blund.

”Det är bara jag! Jag är en amöba. Mitt anspråkslösa namn är Mikromjuk Sillykotjipptjipp och jag tänkte...”

”Vad är en amöba? Kan du förresten prata lite högre, du hörs nästan inte?”

”Okej, okej, jag tänkte det var bäst att prata tyst så att ingen annan hörde. Men jag hade otur när jag tänkte för att det är ju bara du som kan höra mig ändå! En amöba? Jo, jag är en mikroorganism som inte har någon bestämd kroppsform. Jag bor i fuktig jord och hamnade på din öronsnibb när du hoppade i lövhögen på gården. Även om du verkar vara en trevlig prick så trivs jag inte riktigt bra här, här finns för mycket kvalster och det är alldeles för torrt.”

Det tog några sekunder innan Marco reagerade: ”I MITT ÖRA!!” Han for ur sängen som en raket, rusade ut i köket och skrek ”MAMMA JAG HAR EN ORGANISM I ÖRAT, TA BORT DEN, TA BORT DEN!”

”Lugna dig, vad säger du, har du en organism i örat?”

”Ja, den berättade för mig att den fastnade på min öronsnibb i lövhögen och inte hade någon kropp.”

Mamman, som var van vid att Marco ibland kunde göra dramatik av små saker så att de blev stora och tvärtom, trodde sig förstå att de hade pratat om kroppens ekologiska system på fritids. Hon berättade lugnande för Marco att alla människor har små organismer på kroppen, både små bakterier och kvalster, men att de för det mesta inte var farliga, utan tvärtom, för det mesta nyttiga.

”Men, det var ingen av dom, det var en annan som hette... eh, vad var det nu igen... jo, han hette Mikromjuk någonting.”

”Ja men vad bra, nu när du vet vad han heter kan du väl gå in i sängen igen och intervjua honom på riktigt så att vi får klart för oss vad det är för figur! ”

När mamman inte verkade rädd eller upprörd blev Marco plötsligt intresserad och skyndade sig tillbaka till sängen och hoppades att organismen skulle komma tillbaka och prata med honom. Han försökte till och med ropa lite tyst efter honom.

”Mikromjuk, var är du, kom tillbaka, snälla, jag vill intervjua dig!!”

”Ja, ja ja, jag har varit med hela tiden, jag sitter ju på din öronsnibb fattar du väl. Men när du skrek så där blev jag så rädd av vibrationerna, att jag skickade ut alldeles för många protoplasmer åt alla möjliga håll samtidigt. Dom använder jag annars bara när jag skall fånga en bakterie, alg eller

något annat ätbart. Men du, som jag började prata om innan du skrek och sprang iväg så där, då tänkte jag om du ville hjälpa mig tillbaka till lövhögen, för som sagt så trivs jag inte riktigt här. Och du skall veta att jag är en snäll amöba, inte en sådan som mina kusiner som bosätter sig i tarmarna på människor och tvingar dem att sitta på toaletten för att de blir sjuka i magen. Nej, jag är en snäll liten organism, precis som kvalstren du har här på örat, men de är ju så rysligt fula att jag inte står ut. Åtta ben, tänk det, åtta ben som sticker ut överallt, vilken skapelse av evolutionen, det är inte bara jag som har otur när jag tänker, det hade evolutionen också. På tal om elaka så finns det sådana kvalster också och när de bajsar kan människor få utslag, röda fläckar eller knotttror. ”

”Men du, vad är prutto... nånting.”

”Nej nej, inte prutto som i fisa, protoplasma! Det är det jag består av, en sort gegga som du också har i dina celler. Eftersom jag har en sådan härlig underbar kropp som inte har någon form kan jag forma den som jag vill eftersom protoplasman är formbar. Hos mig alltså, ni andra får nöja er med era åtta ben, eller två, som ser likadana ut hela tiden. Rysligt enformigt och trist om du frågar mig! Hm, ja, ja, vad säger du, vill du hjälpa mig?”

”Jo, det kan jag väl, tror jag, bara du berättar hur jag skall göra.”

”Det första du kan hjälpa mig med är att spotta på ett finger och gnida av spottet på öronsnibben. Annars kommer jag väldigt snart att dö av uttorkning och, ärligt talat, det hade jag inte tyckt var så kul.”

”Blää vad äckligt! Spotta på mitt finger!”

”Äckligt?? Det är ju bara vatten och lite lite annat krefs som till exempel slem, salt och ämnen som börjar bryta ner maten innan den kommer till magen. Snälla, det är lite bråttom, jag känner att jag blir mindre och mindre och börjar fladdra i fartvinden när kvalstren fiser. Jag har enorm vätskebrist!”

Marco spottade på sitt långfinger och satte det försiktigt mot sin öronsnibb där han trodde att Micromjuk satt.

”Mmm, ” sade Micromjuk, ”Du har räddat mitt arma lilla liv. Hoppas du inte tyckte det var äckligt.”

”Nej då, men jag missade, så en del av spottet kom på min huvudkudde och det tror jag att mamma tycker är äckligt.”

”Ja, ja, sade Micro, mammor tycker att allt möjligt är äckligt, snor och lera och allt vad de nu kan hitta på. Men du, skulle du kunna hjälpa mig med det jag bad om tidigare också?”

”Vad då?”

”Jo, jag bor ju inte här på ditt öra och skall jag vara helt ärlig trivs jag inte riktigt bra bland de här kvalsterna. Jag tycker att de är störiga. Dom rör sig hela tiden och deras vassa extre... ext äh, ben, petar på mig hela tiden. Vill du vara snäll och hjälpa mig ut i lövhögen igen. Det är inte mer än

rätt eftersom du kidnappade mig därifrån!”

”Ja det kan jag väl göra i morgon när jag stiger upp?”

”Äh äh, nä, kom igen nu Makro, jag vill hem nu. Nu på direkten!”

”Jag heter faktiskt inte Makro, jag heter Marco, fatta det.”

”Ja, ja, ja, petitesser, men kan du det? Kan du hjälpa mig Makro?”

Marco som var en snäll kille rullade av sängen och smög tassande som en katt bort till sovrumsfönstret. Han vågade inte gå genom vardagsrummet, för han visste att mamma inte skulle tycka att det var en bra idé att gå ut i trädgården i kolmörker när det dessutom var dåligt väder. Han öppnade hasparna i fönstret och kände hur hjärtat klappade. Det här kändes som ett äventyr. Ett STORT äventyr. Marco hade aldrig varit ute i sådant mörker innan. Jo förstås, när mamma var med, men då var det liksom inte på riktigt. Nu var det bara han och Micro. Han kände att Micro var någon sorts kompis. En konstig kompis, men en kompis som han ville hjälpa. Dom hade en hemlighet ihop. En sådan hemlighet som mamman ibland läste om i böcker om andra barn som alltid verkade ha hemligheter ihop. Böckerna brukade hon läsa när de hade ätit kvällsmat och mamma hade gjort sin tidsrapportering i sitt företag. Hon arbetade med hushållsnära tjänster och hennes kunder kunde göra RUT- avdrag. Pappa jobbade i bygg-branschen med ROT – avdrag. Marco tyckte att detta var jätteroligt och kallade sina föräldrar för Rot och Rut. Pappa hade nästan helt själv byggt deras hus i rött tegel i utkanten av staden. En stor fin trädgård hade de, med en stor kastanj, gräsmatta och vackra blommor. Rot och Rut hade valt blommor med stark doft, som kaprifol och schersmin.

”Micro” viskade Marco när han stod och tittade ut i mörkret.

”Jag vet inte om jag vågar, man ser ingenting, det är jättemörkt och så mullrar det bland molnen?”

”Va?” Svarade Micro, vad betyder det, ser inget?

”Det är mörkt fattar du väl!”

”Jo, men vad betyder ser?”

”Tittar, med ögonen.”

”Ögon? Ni människor och kvalster har konstiga kroppsdelar. Vi amöbor har bara det viktiga. Ni krånglar till allt. Har kvalster också ögon? Hur som helst fattar jag ingenting, ögon? Vad är det? Men strunta i det, jag känner att jag är högre upp så du måste ha rest dig. GÖR NÅGOT NU! Jag vill hem!”

”Va?? Vet du inte vad ögon är? Du känner att jag har rest mig men du ser ingenting?”

”Jag antar att jag känner av det vikande lufttrycket. Ju högre man kommer desto mindre tryck. Fattar du ingenting? Jag ser ingenting men vet mer? Vad har man då för nytta av ögonen? Strunta nu i det. GÖÖÖÖR NÅGOT!! ”

Marco tvekade en kort stund. Sedan öppnade han fönstret och satte upp sitt ena knä i fönsterkarmen. Klättrade sedan upp, lade sig på magen med benen utanför fönstret och hängde där en stund innan han släppte taget och föll den korta biten ner till marken.

MJAUUUUJAUJAU skrek något högt i himmelens sky. Marcos hjärta nästan stannade och hans tankar for omkring, pulsen gick upp och han började svettas. Vad var det tänkte han och såg sig panikslagen om i mörkret. Plötsligt kände han hur något strök sig mot hans ben och förstod då att han hade råkat landa på grannens katt Pessi. Den var alldeles svart, därför kallades den Pessi efter pessimist och syntes inte alls i mörkret. Han suckade och skrattade lite tyst för sig själv.

”Kan du göra så fler gånger, jag mår riktig bra när du svettas så där?”

Marco svarade inte utan sträckte fram händerna och började känna sig för. Han kände väggens tegel, det var knottrigt. Han förstod att om han inte tittade upp mot sitt ljusa rum så skulle ögonen snart vänja sig vid mörkret, pupillerna skulle öppna sig och släppa in mera ljus. Då skulle mörkret inte vara lika mörkt längre.

”Du Micro, ” sade han samtidigt som han vände sig om och kikade ut i trädgården, ”Nu ser jag det stora trädet i trädgården som jag brukar klättra upp i.” Micro svarade inte så Marco började gå med trevande steg över gräsmattan. Plötsligt kände han en vattendroppe på kinden. ”Usch, det börjar regna” tänkte han och blev orolig för att mamma skulle upptäcka att pyjamasen var blöt när han kom in igen.

”JIIIIII skrek Micro, VATTEN!”

Marco låtsades som om han inte hörde och trevade sig försiktig framåt mot det stora trädet där han visste att lövhögen låg. ”Micros hem” tänkte han. Tur att man har ett hem.

Plötsligt hördes ett otrolig KRACK BRAK BOM, en öronbedövande smäll och framför sig såg han hur en blix klöv det stora trädet mitt itu. Den stora tjocka stammen delades i två delar och grenarna som han brukade klättra upp i föll mot marken. Då blev allt helt vitt framför hans ögon och han kände hur det började kittla på baksidan av låren samtidigt som han lyftes rakt upp i luften och snurrade omkring som ett löv i vinden.

”Whoopiii skrek Micro, vilka härliga tryckförändringar. Kvalstren hoppade av, jag visste att de var ena riktiga fegisar. Hur gör du, var får ni lära er sådant här?”

Marco kunde inte svara, han hade svårt att andas i den höga farten. När hans förvåning hade lagt sig började han tycka det var härligt. Som att flyga, som att sitta i värstingkarusellerna på Tivoli eller på Kiviks marknad. Ännu var allting vitt och det brusade i hans öron. Så småningom dämpades farten och han kände hur han sjönk sakta ner mot marken och till sist landade, en försiktig långsam landning på ett mjukt underlag. Rumpan först och sedan resten av kroppen. Det vita ljuset började sakta lösas upp och konturer började träda fram av något... ja vad var det han såg framför sig?

”Micro, Micro vad är det framför oss, det ser ut som en... en lång tunnel eller något, ljus

och högt. Jag ser inte riktigt ännu men det blir klarare och klarare.”

”Ser? Jag vet ännu inte vad det betyder men jag känner en luftström. En torr luftström.
HJÄLP jag torkar. Spotta igen innan jag blåser bort.”

Kapitel 1

Marco spottade på fingret igen och satte saliven på öronsnibben samtidigt som hans blick blev klarare. I början av tunneln såg han en lustig figur som hoppade, skuttade och slog kullerbyttor i rasande fart. Hans klädsel var konstig. Han hade en schackrutig tunika som hängde löst på kroppen, en stav i ena handen och en vit ros i den andra. På fötterna hade han mjuka, gulaktiga skinnstövlar som var nedvikta i skaftet. Var han ens en människa?

”Fråga vem han är” viskade Micro.

”Vem är du?”

”Ingenting,” svarade den rutiga figuren, ”Jo vänta, jag tror att jag är ingången till tunneln, ha ha ingenting annat, jo förresten kan jag vara utgången också, du får välja. Ha ha ha, in eller ut, in eller ut, in eller ut, men för att gå ut måste du först gå in och för att gå in måste du först gå ut. Den som inte väljer får stå kvar och undra vad som är ut eller in. Den som står stilla fastnar och den som fastnar kan inte röra sig. Den som inte beslutar något blir obeslutsam och kan inte välja. Jag är kanske du och du är kanske jag, vem vet, jag vet ingenting haHA haHA haHA.” Så tog han den vita rosen i munnen och gjorde ännu ett glädjeskutt som slutade med en riktig baklängesvolt. ”Titta nu, om jag står på huvudet så blir upp ner eller ner blir upp,” och så ställde han sig på huvudet och skrattade igen.

Marco kunde inte låta bli att fnissa, smittad av den udda figurens skratt och krumsprång. Han blev så glad att han till och med glömde att mamma som vanligt hade delat kvällsmatskorven, först i halvkor och sedan på längden innan hon lade den på stekjärnet. Hon gjorde alltid så och Marco undrade likadant varje gång. Varför gjorde hon så? Han ville äta en hel korv!

”Fråga mera, han är konstig, jag känner ingen utstrålning, jag känner bara vibrationerna när han landar efter sina hopp. Jag kan inte ens känna om det är en pojke eller flicka. Märkligt!”

”Vad gör jag här?”

”Ha ha, vad gör duuuu här? Ho ho vad gör jaaaaag här, och vad gör lillputten på ditt öra här, ingen vet men avdelningen för dumma frågor finns längre fram i tunneln, in eller ut, ut eller in.” Figuren fortsatte hoppa, skratta och skutta omkring i sitt höga tempo och Marco insåg att det inte var lönt att fråga mera. Han fick bara konstiga svar som han inte förstod, du är jag och ingenting? Marco såg sig omkring, bakom och åt sidorna var det alldeles mörkt. Det var bara tunneln bakom figuren som var upplyst och när han tittade över axeln på figuren såg tunneln mycket lång ut, så lång att han inte såg slutet på den. Men han såg gestalter stå längs sidorna, de såg stora ut alldeles i närheten och sedan blev de mindre och mindre ju längre bort de stod.

”Lika bra att gå in,” sade han till Micro, ”Bakom oss är det kolmörkt.”

”Är det rätt väg till lövhögen?”

”Jag vet inte, men jag vill också hem, här är alldeles för konstigt.” Figuren var rolig i början men blev irriterande till sist. Man fick ju aldrig svar på något.